

Chương 8

Buổi trưa, Tổ chuyên án triệu tập cuộc họp để thảo luận về kết quả mới nhất đã điều tra được. Tham gia cuộc họp, ngoài lãnh đạo và các thành viên chủ chốt của đội điều tra hình sự thuộc Công an Huyện ra còn có các chuyên gia pháp y cấp hai của thành phố sở tại, phần còn lại đều là những thuộc hạ đặc lực của Cao Đổng từ Văn phòng Tỉnh đến.

Trước hết, Cao Đổng chuyển tải ý kiến chỉ đạo của Bộ . Công an và Công an Thành phố, thông báo cấp trên đặc biệt coi trọng vụ án này, yêu cầu Tổ chuyên án phải giải quyết trong thời gian ngắn nhất bằng bất cứ giá nào. Ngoài ra, việc quan trọng nhất là làm tốt công tác bảo mật, thông báo với bên ngoài là do tai nạn giao thông, mặt khác việc an ủi người nhà các nạn nhân do Trưởng Công an Huyện Mã Đăng Bồi đứng ra lo liệu, đồng thời hôm nay trên Tỉnh cũng sẽ phái chuyên viên đến huyện để chỉ đạo cách xử lý với chính quyền huyện.

Nhiệm vụ duy nhất trước mắt của Tổ chuyên án chính là phá án.

Sau khi nói xong, Cao Đổng cho các nhóm Điều tra lần lượt lên báo cáo thông tin hiện tại đã nắm được. Trương Nhất Ngang nói về cuộc điện thoại gọi đến cảnh sát vào ngày hôm qua, số điện thoại gọi đến được xác nhận là số điện thoại của Trưởng phòng Công thương Vương Hồng Dân. Đối tượng đã thu âm và xử lý bằng máy tính, sau khi gọi đến số 110 thì cho phát băng thu âm mà không hề miệng ra nói trực tiếp. Điều này giải thích tại sao khi nhân viên trực tổng đài hỏi đối phương không trả lời mà vẫn nói tiếp như thường.

Hung thủ trước sau chỉ gọi duy nhất một cuộc này, hiện đã xác minh được cuộc điện thoại được thực hiện ở vùng phía Bắc thị trấn, hiện máy đã bị khóa. Phía cảnh sát đã sắp xếp kỹ thuật viên theo dõi 24/24, một khi điện thoại được mở sẽ chóng tìm ra được vị trí cụ thể. Nhưng nếu hung thủ không mở máy thì hướng điều tra này xem như bỏ.

Tiếp theo sau đó, pháp y Trần báo cáo tình hình điều tra tử thi là năm nạn nhân chết trong xe đều là nam giới, nguyên nhân là , vong là do bị gãy đốt sống cổ, thủ đoạn rất chuyên nghiệp được suy đoán là lính giải ngũ hoặc là người có công việc liên can đến quân đội.

Thời gian tử vong là vào khoảng 11 đến 12 giờ đêm ngày 10 tháng 1, tức là ngày thứ hai kết khi nhóm người của Phòng Công thương bị mất tích, hung thủ đã giết hại họ, ngày thứ ba tại gọi cuộc điện thoại đe dọa.

Vật dụng và quần áo trên người nạn nhân phần lớn đều bị đốt cháy nên không thể tìm thấy các chứng cứ xác đáng, do đó lai lịch cụ thể của năm nạn

nhân nam giới kia còn phải chờ kết quả xét nghiệm ADN. Một nam và một nữ hiện đang mất tích, người nữ tên là Châu Mộng Vũ, một nhân viên trẻ tuổi. Tổ tìm kiếm do Lý Vệ Bình phụ trách vẫn đang mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Manh mối tương đối có giá trị tại hiện trường xảy ra vụ án chính là dấu chân của hung thủ để lại khi đi xuống phía dưới đốt chiếc xe hiệu Buick. Do chiếc xe bị cháy hết hầu như chỉ còn lại bộ khung sắt màu đen nên việc lấy dấu vân tay hay ADN của hung thủ cả trong và ngoài xe là không có khả năng.

Hiện tại chỉ có được từng đó manh mối, Cao Đông hơi bực bội gật đầu, quay qua hỏi Trương Nhất Ngang: “Việc rà soát băng ghi hình được sắp xếp thế nào rồi?”

“Sáng nay một số băng ghi hình của camera giám sát trạm nghỉ thành phố Thiệu Hưng đã được mang đến, hiện tại chúng tôi phối hợp với người của Công an Thành phố kiểm tra. Băng ghi hình cho thấy gần 1 giờ trưa ngày 9 tháng 11 chiếc xe Buick đã ghé vào trạm nghỉ, tạm thời vẫn cho tìm ra thời điểm chiếc xe rời khỏi đó. Do đường cao tốc Hành Dũng là trục đường chính trong tỉnh, trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng lại là trạm nghỉ lớn nhất dọc đường, thêm nữa ngày chín tháng Một lại là ngày Chủ nhật nên lưu lượng xe lớn hơn thường ngày, khiến cho việc rà soát rất khó khăn nhưng chúng tôi đã cho tổng cộng hơn 30 người rà soát, muộn nhất là ngày mai là sẽ có kết quả.”

Cao Đông mím môi nói: “Cố gắng nhanh nhất, rồi qua qua hỏi Lý Vệ Bình: “Đã kiểm tra các camera giám sát dọc đường ra chỗ phát hiện xác xe chưa?”

Lý Vệ Bình hơi bối rối: “Trong huyện có rất nhiều con đường dẫn đến đường tỉnh lộ cũ, hơn nữa trong vòng ít nhà 4, 5 kilômét gần đó vẫn chưa được lắp thiết bị giám sát, đây khu vực mù” của camera giám sát. Tuy nhiên chúng tôi vẫn đang tìm cách thu thập các băng ghi hình ở các khu vực gần nhất có thể. Ngoài ra, tôi cũng đã cho người đến trực tiếp các nơi như trạm xăng dầu, nhà hàng để kiểm tra băng ghi hình của họ, nếu cần thiết sẽ chuyển nội dung về đây ngay.”

“òn giấy thông hành mà chiếc xe Buick được nhận khi ở trên đường cao tốc thì sao? Dựa vào giấy thông hành có thì có thể biết được xe tiến vào đường cao tốc khi nào và từ trạm nào, như thế việc rà soát camera ghi hình dọc đường sẽ dễ dàng hơn.”

Khi xe đến trạm thu phí vào đường cao tốc sẽ nhận được một giấy thông hành, trong hệ thống máy tính của trạm thu phí sẽ lưu lại số thứ tự của giấy thông hành đó, nhưng sẽ không lưu lái biển số xe. Vì thế dù không có biển thì xe vẫn được phép đi vào đường cao tốc mà không gặp trở ngại gì.

Tuy nhiên mỗi chiếc xe khi đến trạm thu phí vào đường cao tốc, lúc nhận được giấy thông hành cũng là lúc thiết bị giám sát ở trạm thu phí chụp lại hình ảnh chiếc xe đó.

Bây giờ thông qua nhật ký hành trình GPS của chiếc xe Buick sẽ dễ dàng biết được chiếc xe vào đường cao tốc lúc mấy giờ, chỉ cần phía cảnh sát kiểm tra máy ghi hình tại trạm thu phí thì sẽ xác định được chiếc xe đó nhận được giấy thông hành vào lúc mấy giờ mấy phút vậy giây, sau đó tìm ra số thứ tự của giấy thông hành đó thông qua hệ thống mạng của trạm thu phí lên đường cao tốc sẽ tra được chiếc xe ra khỏi đường cao tốc nào vào lúc mấy giờ mấy phút và mấy giây. Tiếp tục rà soát camera ghi hình tại trạm thu phí đầu ra thì sẽ tìm được hình ảnh lúc đó của chiếc xe Buick. Ngoài ra, còn có thể dựa vào thông tin lộ trình đường đi rà soát thiết bị giám sát dọc đường, sẽ điều tra được ai là người đang lái chiếc xe Buick lúc đó.

“Sáng nay người của chúng ta vừa đến Phòng Quản lý đường bộ, chắc sẽ có kết quả sớm thôi.”

“Tốt.” Cao Đông tỏ ra hài lòng với hiệu quả công việc mà lính của mình làm được. Dù sao đây cũng là một vụ án lớn, không ai dám câu thả. Ông suy nghĩ một lúc, nhìn về phía mọi người: bây giờ công tác điều tra chỉ mới bắt đầu, rất nhiều tình tiết của vụ án vẫn chưa được làm rõ. Trước hết hung thủ có mấy tên, chúng ta vẫn chưa biết. Kế đến, liệu hung thủ có gọi điện lại nữa hay không cũng không chắc chắn. Nhưng từ sáng hôm qua đến nay, vẫn chưa thấy hung thủ gọi điện lại. Tôi nghĩ gã ta sẽ không gọi đến nữa đâu, hơn nữa rất có khả năng gã đã bắt đầu chạy trốn. Vì thế trước mắt, chúng ta cần nhanh chóng khoanh vùng nghi phạm mới có thể sớm bắt được hung thủ thật sự quy án. Bước tiếp theo nên làm thế nào, mọi người có ý kiến gì không?”

Một viên cảnh sát già của Công an Thành phố ngồi phía trước phát biểu: “Vụ án này rất kỳ lạ, theo hiển thị GPS, chiếc xe Buick chạy qua một mạch đến trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng mà không hề dừng lại giữa đường, tức là trong khoảng thời gian đó chiếc xe vẫn đang chạy hung thủ không thể nào khống chế đoàn người trên xe được. Sau khi chiếc Buick đi vào trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng thì xe bị mất tín hiệu GPS, cùng lúc đó tất cả điện thoại của đoàn người lần lượt tắt máy. Dựa vào điều này suy đoán, hung thủ đã ra tay ở trạm nghỉ. Nhưng trạm nghỉ này là trạm nghỉ lớn lượng xe cộ lưu thông rất đông, ngày Chủ nhật lại càng đông hơn. Nếu hung thủ muốn bắt cóc cả xe thì làm sao có thể khống chế hết tất cả mọi người mà không gây ra chút động tĩnh gì trong khu vực sầm uất như thế được?”

Một tay cảnh sát hình sự khác đoán: “Phải chăng việc mất tín hiệu GPS và điện thoại của tất cả mọi người tắt máy trong trạm nghỉ chỉ là dấu vết giả mà hung thủ dựng lên? Tín thực tế hung thủ đã khống chế họ từ trước, sau đó lấy tất

cả điện thoại của họ rồi cố ý cho chiếc Buick chạy đến trạm nghỉ mới gỡ thiết bị GPS xuống và tắt hết điện thoại, nguy tạo vụ bắt cóc cả xe và người ở trạm nghỉ?”

Trương Nhất Ngang lập tức phủ nhận suy đoán này: “Không thể thế được, màn hình theo dõi hiển thị chiếc Buick đi vào trạm nghỉ, ghé chính và ghé phụ trước tay lái là xế Lâm Tiểu Phong và Trưởng phòng Vương Hồng Dân. Trạng thái của hai người đó đều rất tự nhiên hoàn toàn không giống bộ dạng đang bị người khác khống chế. Nhật ký hành trình GPS cũng chỉ rõ, trước đó chiếc xe không hề dừng lại, không thể đủ thời gian cho việc bắt cóc. Sau khi xe đi vào trạm nghỉ chưa được 10 phút thì mất tín hiệu GPS và điện thoại của cả nhóm người đều tắt máy. Điều này chứng minh sau khi xe vào trạm nghỉ thì mới bị khống chế.”

Viên cảnh sát lục nãy nói: “Nhưng như vậy thì không thể lý giải việc làm thế nào mà trong thời gian ngắn như vậy kẻ bắt cóc có thể khống chế cả người lái xe được? Trừ phi gã dùng súng uy hiếp, nhưng điều này cũng không hợp lý bởi thứ nhất đang trong trạm nghỉ, người xung quanh rất đông, việc dùng súng uy hiếp là quá nguy hiểm. Thứ hai, đây là chiếc xe đa dụng bảy chỗ, chứ không phải xe chở khách. Nếu xe chở khách thì khi một người cầm súng bước lên xe thì có thể uy hiếp cả chiếc xe, nhưng đây là xe bảy chỗ, người của Phòng Công thương vừa đủ ngồi hết các chỗ, cho dù đột nhiên có một người đẩy cửa xe ra và dùng súng uy hiếp, thì người ngồi ở phía sau hoàn toàn có thể đập mạnh để đóng cửa xe lại. Cho dù không kịp tùy cơ ứng biến như vậy thì hung thủ cũng sẽ không cầm súng đứng mãi ở cửa xe được mà phải lên xe, không gian bên trong xe nhỏ hẹp do đó khi hấn lên xe sẽ phải cúi người. Lúc đó, với mấy thanh niên trai tráng trong xe thì chỉ cần một người giữ chặt tay hấn thôi là hung thủ đã bị khống chế rồi.”

Trương Nhất Ngang nói: “Có thể do những người của Phòng Công thương nhát gan nên không ai dám làm thế?”

Viên cảnh sát hình sự kia hậm hực bĩu môi, hừ một tiếng. Thông thường dù là người nhát gan đến mức nào thì khi gặp tình huống nguy hiểm tính mạng như thế cũng không dễ dàng bị đối phương khuất phục, mà sẽ tùy cơ ứng biến ngay. Hơn nữa việc tùy cơ ứng biến không hẳn là chuyện khó khăn gì chiếc xe bảy chỗ đã ngồi đủ người, không gian trong xe lại hẹp, nếu tên hung thủ muốn lên xe thì bất kỳ nam thanh niên trưởng thành nào cũng có thể chụp tay cầm súng của hung thủ và khống chế gã ta được. Tuy nhiên anh ta không phải là người của Phòng Công thương nên không dám chắc những người của Phòng Công thương có làm như thế khi gặp phải tình huống cấp bách không. Có lẽ vì một thoáng do dự sợ hãi bọn họ đã để cho tên hung thủ lên xe.

Một người nói: “Nếu gã dùng thuốc mê để ra tay thì còn có khả năng vì hiện nay chất gây mê tràn lan trên thị trường, trước đây chúng tôi đã từng thu được

một loại thuốc mê mà chỉ hai, ba giây là có thể làm cho con người mất hết ý thức.”

Một người khác phản đối: “Nếu dùng khăn tẩm thuốc mê thì phải ra tay với từng người một, làm sao có thể không chế một lục cả bảy người được? Trừ phi là gã sử dụng thuốc mê dạng khí dùng trong phẫu thuật, nhưng nếu ra tay với cả bảy người thì phải bảo đảm là cả bảy người đó đều phải ở trong xe và cửa xe đóng chặt, sau đó cho một lượng khí gây mê đậm đặc vào xe. Nhưng nếu cửa xe đóng chặt thì hung thủ làm thế để đưa khí gây mê vào trong được?”

Lúc này Lý Vệ Bình lên tiếng: “Tôi cho rằng hung thủ rất khả năng là một thành viên nào đó tên xe, giống như lúc nãy đã nói, cho dù có súng thì việc khống chế nhóm người trong trạm nghỉ cũng rất khó khăn, chỉ cần người của Phòng thương có bất kỳ sự phản kháng nào thì chỉ có hai khả năng là hung thủ bị khống chế, hai là sẽ làm những người quanh chú ý. Nhưng thực tế hai việc này đều không hề xảy ra, chứng tỏ khả năng người ngoài dùng thuốc mê để gây mê cả bảy người khó mà thực hiện được. Nếu một người nào đó hoặc vài thành viên trên xe là thủ phạm thì sẽ thuận lợi hơn nhiều, rất dễ dàng khống chế đoàn người. Chẳng phải chúng ta chỉ tìm thấy năm từ thi bên trong chiếc Buick bị cháy thôi sao, còn một nam và một nữ nữa hiện đang ở đâu? Xung quanh cũng đã tìm kiếm rồi nhưng không có manh mối nào. Không chừng, bọn họ chính là hung thủ đấy.”

Không ít người gật đầu tỏ ý đồng tình với giả thiết này. Lý Vệ Bình nói tiếp: “Lúc hung thủ gọi điện, vị trí của gã là ở thị trấn. Chiếc Buick bị lật ở đường tỉnh lộ cũ trong huyện chúng ta. Cho dù là người bản địa thì phân lớn cũng không biết hoặc đã quên sự tồn tại của con đường đó. Có thể thấy, hung thủ hiểu rất rõ tình trạng đường xá trong huyện. Chiếc Buick đi vào trạm nghỉ chỉ vài phút thì đã xảy ra chuyện. Nếu như người ngoài cố tình mưu sát người của Phòng Công thương thì đối phương làm sao biết được chiếc Buick sẽ vào trạm nghỉ của thành phố Thiệu Hưng? Nếu bám đuôi từ đường đi, thì việc đuổi theo chiếc xe tan đường cao tốc là rêu khó hơn nữa lại còn ra tay trong trạm nghỉ thì quá mạo hiểm. Và lại người ngoài thì làm sao biết được tan xe có gắn thiết bị định vị GPS mà gỡ bỏ? Nếu hung thủ là thành viên trên xe thì những điều này có thể giải thích được.”

Có người cảm thấy khó hiểu: “Nhưng động cơ gây án mà hung thủ để lộ trong điện thoại là thù hận với Phòng Công thương” có thể là do việc thu phí bừa bãi của bọn họ đã dồn ép gã. Thành viên tài xế đều là người của Phòng Công thương cả, tiền thu về họ đều được hưởng lợi, tại sao lại hận việc thu phí bừa bãi của Phòng Công thương?”

Lý Vệ Bình thờ dãi, lắc đầu: “Về điểm này vẫn còn phải chờ điều tra sâu hơn?”. Anh ta quay qua Cao Đống: “sếp thấy thế nào?”

Cao Đổng nói với nét mặt vô hồn, không chút biểu cảm “ bây giờ tất cả đều là suy đoán của chúng ta. Phán đoán tất nhiên là có giá trị, là giả thiết tiền đề cho việc phá án, nhưng tất cả đều phải chờ điều tra sâu hơn, dùng chứng cứ để chứng minh phán đoán nào đúng và phán đoán nào sai.” Ông nhìn lướt tất cả mọi người một lượt rồi nói: “Cứ như vậy đã, mọi người hãy trở về làm nhiệm vụ của mình đi. Bây giờ, việc rà soát băng ghi hình là trọng điểm, chỉ có băng ghi hình mới có thể chứng minh được phán đoán của chúng ta.”

Sau cuộc họp, Lý Vệ Bình ở lại, nói: “Sếp, lúc nãy khi nói hung thủ có khả năng là thành viên nào đó trên xe , tôi còn nghĩ ra một việc nữa. “

“ Việc gì ? “

“Cách đây mấy tháng, nếu không nhầm thì là trung tuần tháng 9 năm ngoái, trong một buổi liên hoan của Phòng Công thương đã xảy ra án mạng. Tôi nghi vụ án này do người trong nội bộ Phòng công thương gây ra, nhưng vì không tìm được chứng cứ nên cuối cùng vụ án này chỉ được giải quyết qua loa. Có thể hung thủ của vụ án đó với vụ án lần này có mối liên hệ nhất định với nhau.”